

Foto en tekst: Liesbeth Sluiter

Snelverkeer op een klaverblad, daar lijkt het gesprek nog het meest op. Ze struikelen over elkaars woorden: Joost, links op de foto, 18, blond haar met hier en daar een vlechtje, en Tiemen, 17, krullen getemd in een staartje. 'Ik vond Tiemen de grootste eikel van de klas', zegt Joost. 'Zo'n populaire jongen met een baseballpetje en Nikes.' 'Jij was ook een eikel. Je kamde je haren nooit, je was afwijkend.' Totaal incompatible waren ze, maar de computer bracht ze on line. Tiemen: 'We zaten er allebei veel achter en ik dacht: een zakelijke kennismaking is nooit weg.' Ze wisselden programmaatjes uit, toen gedachten; er volgde een soort kernfusie. Tiemen: 'We wa-

ren altijd samen. We zaten urenlang heen en weer te praten, in coffeeshops of op mijn kamer, net als nu. Over oneindigheid, over het wezen van de paradox, over de onmogelijkheid van perfectie in de natuur, als het maar abstract was.' Joost: 'Tiemen houdt meer van praten dan ik, maar hij zegt vaak wat ik denk.' 'We zijn allebei wat ze hoogbegaafd noemen, we wilden op school meer informatie dan we kregen. We zaten vaak te geinen, de één gaf een voorzet, de ander trapte 'm erin. We begrepen elkaar met een half woord.' 'We dreven steeds verder de alternatieve kant op, ze noemden ons junks en homo's. We stonden buiten de rangorde, maar je lag

er toch niet uit omdat je samen was. Je hoefde niet met de stroom mee, je kon jezelf zijn. Vroeger hield ik iedereen op afstand. Op de basisschool werd ik gepest en thuis was het een puinhoop. Tiemen sprong voor me in het vuur. Die twee jaren waren de leukste van mijn leven tot dan toe. Maar ze hielpen me ook verder het gat in. We blowden, we spaceten weg in onze eigen tijd. Toekomstbeelden waren niet vrolijk, depressiviteit was in. Ik was toen al suïcidaal, maar ik onderdrukte dat. Ten slotte stapte ik toch het gat in.' Tiemen: 'Je liet je er ook niet uit trekken. Als ik belde had je geen tijd.' Hij schuift een T-shirt aan de muur opzij, er komt

een gat tevoorschijn. 'Dat heb ik erin geslagen, op een avond. Ik was zo teleurgesteld, ik voelde me aan de kant gezet.' Het is even stil op het klaverblad, dan zegt Joost: 'Ik dacht toen elke dag dat het mijn laatste kon zijn.'

Hij werd voor ruim een jaar opgenomen in Halsteren. 'Daar moet je je oude leven loslaten. Het heeft me goed geholpen.' Drie gekleurde jongleerballetjes buitelen door de lucht, nu eens in handen van Joost, dan weer van Tiemen, heen en weer. 'Sinds een paar maanden ben ik terug. We zoeken elkaar af en toe op, kijken wat we elkaar te melden hebben. Het groeit weer.'